Вже минуло літо променисте,
Й дзвоник знов до коледжу кличе нас…

Сьогодні, як і кожного року, наш коледж гостинно відчиняє свої двері перед студентською родиною. Незважаючи на надскладні виклики часу: війну, біль, страждання - перший дзвоник лунає в усіх куточках України.

Новий 2025 - 2026 н. р.

розпочинається в умовах війни, у часи, коли Україна протистоїть одній із найпотужніших армій світу, тому далеко не всі студенти мають можливість переступити поріг свого рідного коледжу.

Та навіть у цих умовах викладачі онлайн продовжать навчати вічним і незаперечним людським цінностям.

Наше життя триває, незважаючи ні на що...

Тема першого уроку

І буде жити Україна!!!

Наша країна повинна була стати раєм на Землі! А вона протягом століть чорніла від горя, злиднів і нескінченних воєн.

Стільки світанків і заходів сонця зустрічала наша чудова, щедра, невимовної краси земля!

Річки були кривавими, землі – випалені і витоптані ногами жорстоких загарбників.

Здавалося б, ми, народ, що споконвіків проживає на цій родючій землі серед золотих розливів пшеничних ланів, повинні бути щасливими й заможними, тим більше, що відзначаємося працьовитістю й лагідною вдачею.

А в небо здіймався стогін поневоленого і замученого народу.

Це сталося тому, що багатьом щасливе життя нашої землі не давало спокою, а заздрість засліплювала очі на страждання інших, штовхала на жахливі злочини.

Природа була нашій Батьківщині доброю матінкою, а історія – лютою мачухою.

Ми пережили багатьох загарбників, які приходили і йшли. Переживемо й сьогоднішнє зло. Український народ витривалий, ми вперті, ми як ніколи єдині, адже наша мета - захистити свою країну.

Наш народ – нащадки тих, хто оселився на цій землі, щоб жити й любити, і за тисячоліття ця земля стала частиною нашого серця й душі, тому ми не можемо її віддати ніколи й нікому.

Проблемне запитання:

Чому український народ є незламним?

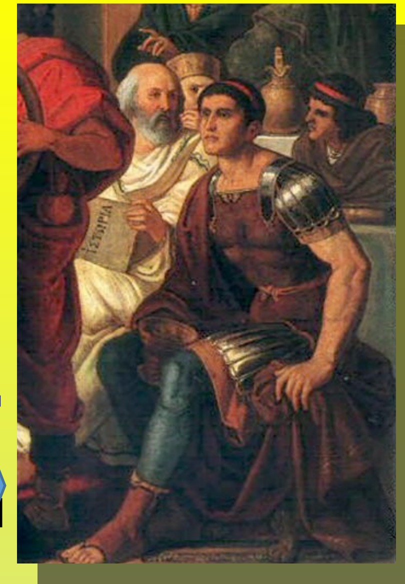

Яким чином «сільська» мова, «малоросійськоє нарєчіє, которого нє существуєт» має сукупно до мільйона слів???

Перші українські слова (мед і страва) були записані Пріском Панійським у таборі гунського володаря Аттіли на території сучасної України в 448 р. н.е.

Як в «маленькую культуру» вмістилися 200 000 народних пісень, велика національна кухня, орнаменти, обрядовість, архітектура, колосальний живопис, перші в Східній Європі академії і книгодрук, стародавні літописи і кобзарство, гумор, театр Корифеїв і «Березіль», музика Веделя і Березовського, Сковорода і Вернадський? Такої «маленької» культури вистачило б на десять народів.

Олекса́ндр Висо́цький — громадський діяч, головний режисер фестивалю Тараса Шевченка

Як вийшло, що предки «молодої держави, якій всього лише 30 років», брали столицю Візантії Константинополь ще в 907 році, знищили Хозарський каганат у 968 році...

… спалили османський флот у 1615 році,
палили передмістя Москви 1618 року?

І це лише верхівка верхівки айсбергу.

Як той казковий птах Фенікс завжди відроджувався дух непокори нашого народу, лунав його громозвукий голос, бо «хіба умерти можна..., в гарячій захлинутись крові, коли на справедливий бій зовуть дерева у діброві.., коли у гуслях – дух Боянів?»

(М.Т.Рильський «Слово про рідну матір»)

Справжніх синів і дочок нашої землі не міг зламати ніхто, бо вони твердо вірили в те, що

...є на світі Україна,
Не грудка, а земля з народом є!

Вони мужньо боролися, бо кожен день нової доби був сповнений боротьби за волю, незалежність.

https://www.youtube.com/watch?v=d_ica-1kqq8

Сьогодні наша Вітчизна у смертельній небезпеці, тому кожному із нас необхідно плекати в собі патріотичні почуття, гартувати волю і силу, вірити у світлу долю рідної України, шукати для наслідування приклади героїзму і патріотизму в історичному минулому та літературних творах, що несуть у собі поклик палкого, поневоленого, але нескореного серця і бунтівної душі, що навіть у найтяжчий час не втратила прагнення до найціннішого – волі та щастя.

Останні 3 роки стали найтяжчим випробуванням за роки незалежності України. У боротьбі за краще європейське майбутнє наш народ зіткнувся з агресією російської федерації.

Наші воїни мужньо захищають
неподільну, соборну Україну, тому
моральний обов’язок кожного
громадянина зробити все можливе для
Перемоги над агресором.

Російсько-українська війна точиться вже довше ніж Друга світова.

Так сталося... Покликала дорога,
Бо рятувати змушені життя...
Гнітить мовчання, сповнене тривоги,
Часу нема зібратись до пуття.
Усе, що встигли, вмістимо в наплічник,
Усе, що любим — в душах і серцях.
Ми повернемось через біль і відчай
У рідний дім, що виживе в боях...

Тетяна Строкач

Ілюстрація Павла Кучинського.

У нас є лише один
вихід – захищати
свою державу та її
незалежність. Бо
якщо пробачимо
росії захоплення
однієї частини
України – вона точно
захопить і решту
країни.

Війна завершиться лише тоді, коли ворог поверне нам
усі захоплені землі та звільнить з окупації всіх наших
громадян. Згода на менше означає програш. А він
принесе нашому народу лише більші страждання.

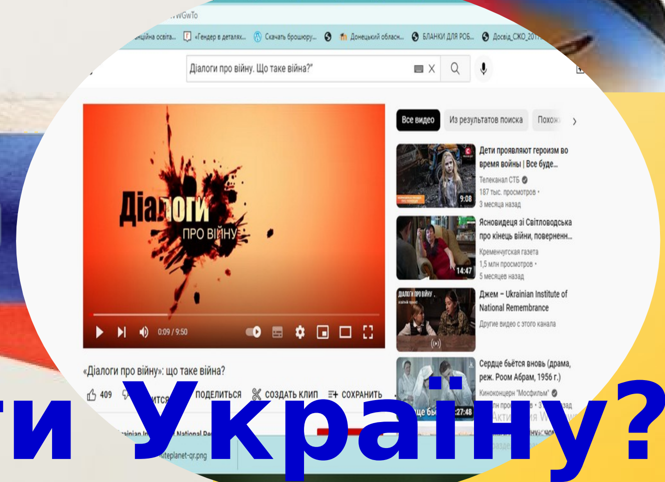
Навіть зараз, після 3 років війни, зухвалого повномасштабного вторгнення російських військ в Україну, певна частина українців, здебільшого старшого покоління, не може зрозуміти:

чому так звані «братерські вузи» раптом порвалися?

Чому росія прагне захопити Україну?

https://www.youtube.com/watch?v=_3pL2bn-W4M

На превеликий жаль, не просто з книжок, а на конкретних фактах ми переконуємося, що війна –– жорстока, нещадна, кривава, яка точиться прямо на наших очах, зі зруйнованими житловими будинками; мільйонами біженців, які тікають з країни майже з нічим, і не знають, що на них там очікує; кількатисячними втратами людських життів, багато з яких - діти, що загинули від поранень чи зневоднення; з прицільними артилерійськими обстрілами пологових будинків, де перебувають майбутні матері, яким от-от народжувати.

Російські виродки знищують наш генофонд – українські діти представляють для них найбільшу небезпеку. Бо інакше цього не можна пояснити.

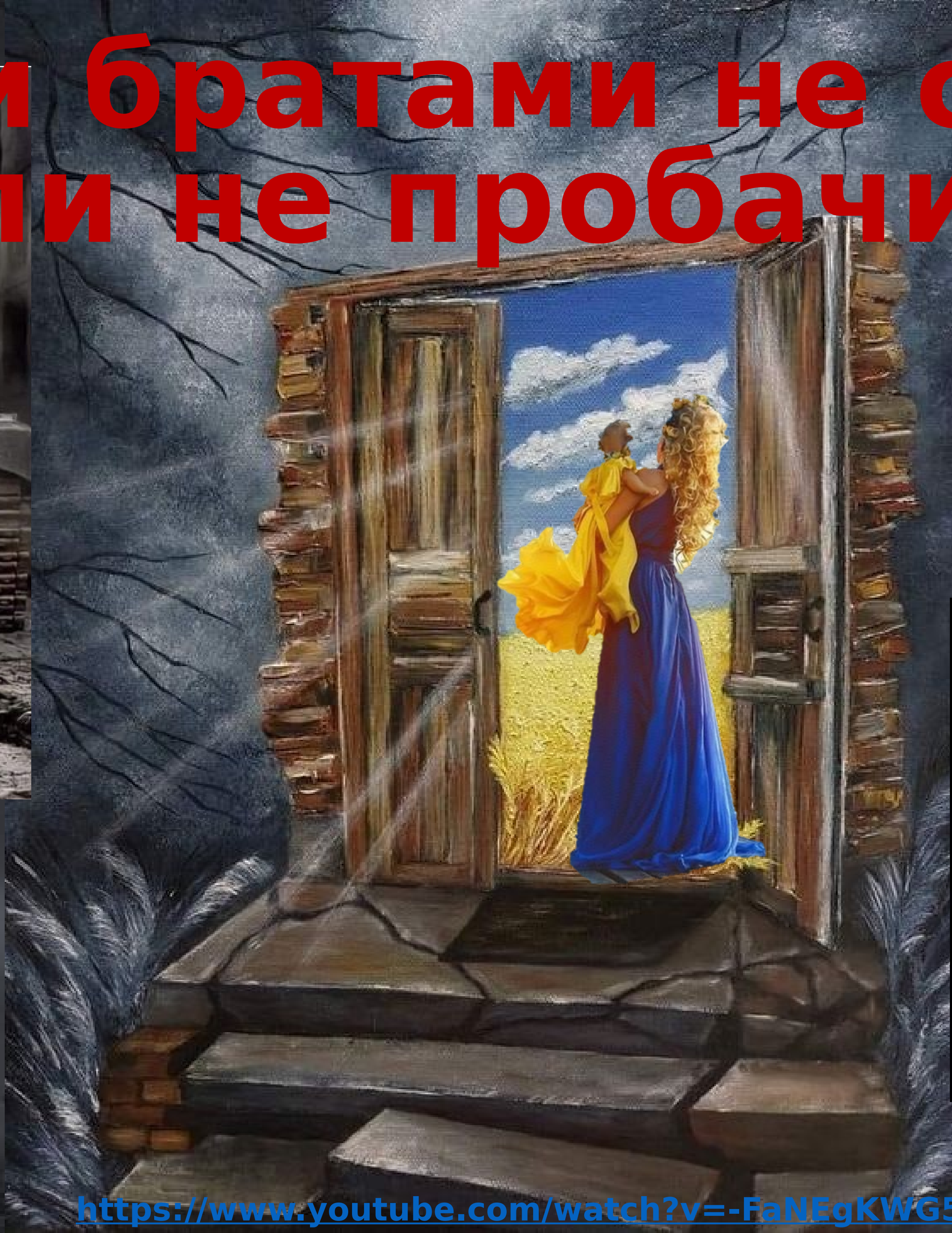

Вихованців Донецької школи-інтернату №1 одними з перших вивезли до РФ. Джерело: стоп-кадр з відео

Міністр із питань реінтеграції тимчасово окупованих територій зазначила, що наразі ідентифіковано щонайменше 20 тисяч дітей, депортованих росією, понад 4,5 тис. з яких мають статус сироти або позбавлені батьківського піклування. На сьогодні вдалося повернути понад 750 дітей (станом на початок серпня 2024 р.) .

Ми ніколи братами не станемо!
Ніколи не пробачимо!

https://www.youtube.com/watch?v=-FaNEgKWG5k

Україна перемагає завдяки героїзму.

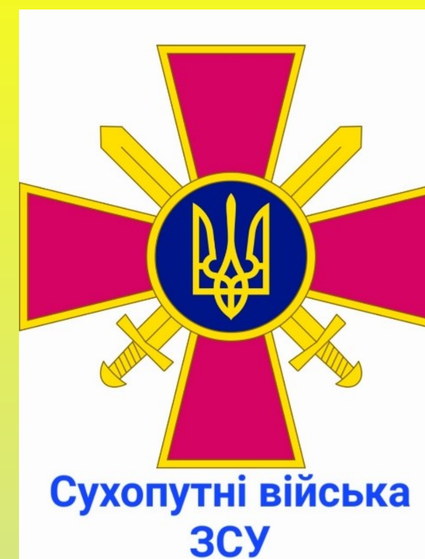
Це героїзм Збройних сил України, Національної гвардії, прикордонників, формувань територіальної оборони, добровольчих формувань, які з перших хвилин ціною власних життів стримували натиск ворога.

Незламні захисники

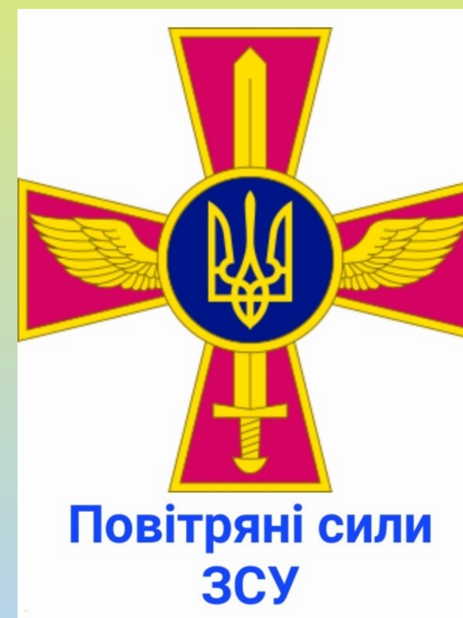

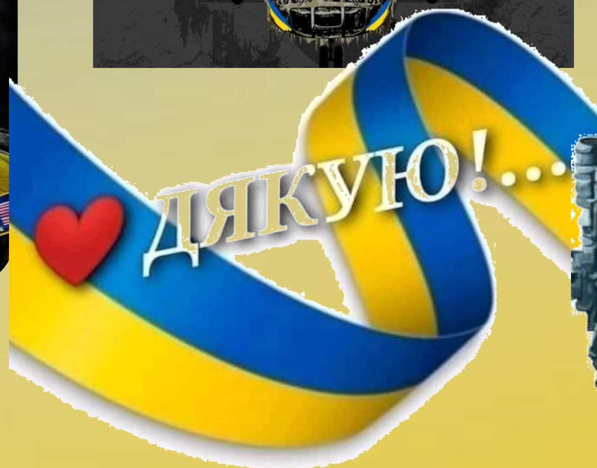

Під час ворожої агресії український народ продемонстрував усьому світові нечуваний патріотизм, відданість Батьківщині.

Що для Вас означає бути патріотом своєї країни?
Що найменше ви можете зробити зараз для своєї Батьківщини?

Бажаю всім віри і впевненості у завтрашньому дні, міцного здоров’я, успіхів і злагоди у новому 2025/2026 навчальному році!

Нехай цей день не буде причиною печалі, а запам'ятається довгоочікуваними веселими зустрічами, пробудженням спраги до знань.

Щоб сил і терпіння вистачило на весь прийдешній рік! Високих оцінок, легких контрольних, цікавих занять і вірних друзів, з якими все легко здійсниться!

Зі святом!

